

191

USTAWA

z dnia 6 lipca 1972 r.

o podwyższeniu zasiłków przysługujących z ubezpieczenia społecznego w razie choroby pracownika.

Art. 1. Wysokość zasiłków z ubezpieczenia społecznego, przysługujących pracownikom za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, podwyższa się w stosunku miesięcznym do 100% miesięcznego zarobku poczynając od dnia:

- 1) 1 lipca 1972 r. — jeżeli niezdolność do pracy spowodowana była wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową,
- 2) 1 lipca 1974 r. — jeżeli niezdolność do pracy spowodowana była innymi przyczynami.

Art. 2. Do czasu podwyższenia do 100% miesięcznego zarobku zasiłków, o których mowa w art. 1 pkt 2, przysługują one w wysokości:

- 85% miesięcznego zarobku — w okresie od dnia 1 lipca 1972 r. do dnia 30 czerwca 1973 r.,
- 90% miesięcznego zarobku — w okresie od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 30 czerwca 1974 r.

Art. 3. Zasiłki w wysokości określonej w art. 1 i 2 przysługują niezależnie od stanu rodzinnego pracownika oraz od tego, czy przebywa on w domu, czy też w zakładzie leczniczym.

Art. 4. 1. Przysługujące zasiłki wypłaca się za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, nie wyłączając dni wolnych od pracy.

2. Zasiłek za jeden dzień wynosi jedną trzydziestą część zasiłku miesięcznego.

Art. 5. Za zarobek miesięczny stanowiący podstawę wymiaru zasiłku przyjmuje się przeciętny miesięczny zarobek pracownika z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich trzech miesięcy przed miesiącem, w którym pracownik stał się niezdolny do pracy, pomniejszony o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne. W przypadkach znacznego wahania wysokości zarobków okres ten może być przedłużony do 12 miesięcy.

Art. 6. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru zasiłków i obliczania zasiłków oraz przypadki, w których podstawę wymiaru zasiłków ustala się od zarobku z okresu dłuższego niż 3 miesiące lub od kwot ryczałtowych.

Art. 7. 1. Podstawę do przyznania zasiłku za czas niezdolności do pracy z powodu choroby stanowi wyłącznie zaświadczenie zakładu społecznego służby zdrowia, wydane w trybie określonym przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Pracownik korzystający ze zwolnienia od pracy na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy obowiązany jest zawiadomić o tym zakład pracy w terminach i trybie ustalonych w przepisach dotyczących przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.

3. Niedopełnienie przez pracownika obowiązku, o którym mowa w ust. 2, powoduje zastosowanie środków określonych w przepisach dotyczących przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.

Art. 8. 1. Pracownik obowiązany jest wykorzystywać zwolnienie od pracy na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy zgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności stosować się do wskazań i przeciwwskazań lekarskich, zawartych w zaświadczeniu.

2. Pracownik wykorzystujący zwolnienie od pracy niezgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności w celu wykonywania innych prac, albo naruszający w sposób istotny wskazania lub przeciwwskazania lekarskie traci prawo do zasiłku chorobowego:

- 1) za cały okres zwolnienia od pracy objęty zaświadczeniem o czasowej niezdolności do pracy oraz
- 2) za okres pierwszych trzech dni każdej następnej niezdolności do pracy w ciągu roku od pozbawienia zasiłku, z wyjątkiem niezdolności spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Utrata zasiłku następuje niezależnie od sankcji przewidzianych za nieusprawiedliwione opuszczenie pracy.

3. Zakłady pracy oraz organy ubezpieczeń społecznych i właściwe organy prezydiów rad narodowych powinny w uzasadnionych przypadkach kontrolować, czy pracownicy wykorzystują zwolnienie od pracy zgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności czy nie wykonują innych prac oraz czy nie naruszają wskazań i przeciwwskazań lekarskich.

Art. 9. Jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została nadużyciem alkoholu, zasiłek nie przysługuje za okres pierwszych trzech dni tej niezdolności. Zasadę tę stosuje się również w razie niezdolności do pracy bezpośrednio po pobycie pracownika w izbie wytrzeźwień.

Art. 10. 1. Jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została rozmyślnie albo przez udział w bójce lub pobiciu względnie przy popełnieniu innego umyślnego przestępstwa, zasiłek nie przysługuje za cały okres tej niezdolności.

2. Okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdza się na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu lub innego uprawnionego organu.

3. W przypadku gdy okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdzone zostaną po wypłaceniu zasiłku, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu przy najbliższej wypłacie wynagrodzenia lub ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej.

Art. 11. Przepisy:

- 1) art. 1—8 stosuje się również do zasiłków z ubezpieczenia społecznego przewidzianych w ustawie z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170) oraz w ustawie z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) — z wyjątkiem zasiłków zdrowotnych,
- 2) art. 3—7 stosuje się również do zasiłków przysługujących w razie konieczności sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem oraz do zasiłków położowych,
- 3) art. 7—10 stosuje się odpowiednio do wynagrodzenia przysługującego pracownikom uspołecznionych zakładów

pracy w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby.

Art. 12. W sprawach unormowanych niniejszą ustawą tracą moc wszystkie przepisy dotychczasowe, a w szczególności:

- 1) art. 13—16, 99, 104, 106 i 107 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami),
- 2) art. 2—6 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1968 r. Nr 7, poz. 43),

3) art. 9 i 10 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8),

4) art. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zmianie i uzupełnieniu przepisów w sprawie nieuzasadnionej absencji w pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 12).

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

192

USTAWA

z dnia 6 lipca 1972 r.

o terenach budownictwa jednorodzinnego i zagrodowego oraz o podziale nieruchomości w miastach i osiedlach.

Rozdział 1.

Tereny budowlane.

Art. 1. 1. W miastach i osiedlach mogą być budowane:

- 1) domy jednorodzinne i małe domy mieszkalne (budownictwo jednorodzinne),
- 2) domy mieszkalne wraz z budynkami gospodarczymi związane z indywidualnym gospodarstwem rolnym, hodowlanym lub ogrodniczym (budownictwo zagrodowe), na terenach przeznaczonych na ten cel.

2. Poza terenami określonymi w ust. 1 budownictwo jednorodzinne i zagrodowe może być realizowane na działkach określonych w art. 16.

Art. 2. 1. Prezydya powiatowych rad narodowych ustalać będą w drodze uchwał, na podstawie szczegółowych planów zagospodarowania przestrzennego, które tereny przeznacza się w okresach do pięciu lat pod budownictwo jednorodzinne i zagrodowe (tereny budowlane).

2. Uchwały o ustaleniu terenów budowlanych zawierać będą również podział tych terenów na działki odpowiadające normatywnej powierzchni przeznaczonej pod budownictwo jednorodzinne lub budownictwo zagrodowe (działki budowlane).

Art. 3. 1. Do terenów budowlanych nie włącza się nieruchomości zabudowanych domami wymienionymi w art. 1, a także domami mieszkalno-pensjonatowymi, budynkami przeznaczonymi na pomieszczenia zakładów rzemieślniczych oraz innymi domami, chyba że niewłączenie tych nieruchomości pozostałoby w sprzeczności z planami zagospodarowania przestrzennego. Mogą jednak być włączone części nieruchomości zbędne do prawidłowego użytkowania istniejącej zabudowy.

2. Jeżeli teren budowlany obejmuje obszar zalesiony, przy podziale na działki określa się powierzchnię zabudowy działki oraz powierzchnię zalesioną, którą należy zachować.

Art. 4. 1. Projekt uchwały o ustaleniu terenu budowlanego i jego podziale na działki podlega wyłożeniu do publicznego wglądu na okres 6 tygodni równocześnie w sie-

dzibie prezydium właściwej powiatowej rady narodowej i w siedzibie prezydium właściwej rady narodowej miasta, osiedla lub gromady. Zawiadomienie o wyłożeniu projektu podaje się do powszechnej wiadomości na tablicy ogłoszeń tych prezydiów rad narodowych, a także w prasie lub w inny przyjęty sposób.

2. Zawiadomienie o wyłożeniu projektu uchwały o ustaleniu terenu budowlanego i o jego podziale na działki doręcza się na piśmie:

- 1) właścicielom ujawnionym w księdze wieczystej lub w zbiorze dokumentów,
- 2) ujawnionym w księdze wieczystej lub w zbiorze dokumentów osobom, którym służą ograniczone prawa rzeczowe na tej nieruchomości,
- 3) wykazanim w ewidencji gruntów i budynków osobom władającym nieruchomościami.

3. W okresie wyłożenia zainteresowani mogą zgłaszać do projektu uchwały uwagi, wnioski i odwołania, które podlegają rozpatrzeniu przez właściwy do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organ prezydium powiatowej rady narodowej.

4. Uwagi i wnioski nie uwzględnione przez organ wymieniony w ust. 3 i nie wycofane przez osoby zainteresowane oraz odwołania tych osób podlegają rozpatrzeniu przez prezydium powiatowej rady narodowej przy podejmowaniu uchwały o ustaleniu terenu budowlanego. Jeżeli prezydium powiatowej rady narodowej nie uwzględni uwag i wniosków oraz odwołań, doręcza zainteresowanym szczegółowe uzasadnienie swego stanowiska.

Art. 5. 1. Uchwały prezydiów powiatowych rad narodowych o ustaleniu terenu budowlanego oraz jego podziale na działki budowlane podlegają ogłoszeniu w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej.

2. Nieruchomości lub ich części objęte uchwałą o ustaleniu terenu budowlanego z wyjątkiem działek, które właściciele zgodnie z art. 8 zachowali na własność lub które zostały w trybie art. 9 nadane na własność członkom ich rodzin, przechodzą z mocy prawa na własność Państwa po upływie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały, wolne od ciężących na nich praw rzeczowych ograniczonych i innych obciążeń.